

Ringkøbing; thi hans Indvendinger mod Forslaget faldt for en stor Del sammen med Indvendinger af samme Art, der fremkom mod Alderdomsunderstøttelsesloven i 1891, men som vi da fortrinsvis hørte fremsatte fra Højres Side. Jeg skønner ikke rettere, end at hele den Række Indvendinger, det ærede Medlem for Ringkøbing i Dag har udviklet, i alt væsentligt vilde kunne rettes mod enhver human Foranstaltning, der havde nogen som helst Karakter af Godgørenhed. Man har hele Rækken af disse Indvendinger, som vi kende saa godt, og jeg skal nævne dem. Der er først dette, at det at foretage noget saadant som her at give de paagældende tilskadekomne Invalider en virkelig Adgang til Understøttelse af det offentlige, vilde skade Godgørenheden, vilde skade Iveren for at gøre godt privat. Jeg forstaar ikke, at man altsaa i Virkeligheden vil foretrække den Vej, der nu benyttes — vi kende den jo alle — i Kommunerne Landet rundt, den, at naar en Ulykke indtræffer, og en trængende Mand er kommen til Skade, faar han Lov til at gaa omkring med en Liste for at samle Bidrag, til at gaa fra Dør til Dør og tigge sig nogle Skillinger sammen, som kunne være ham til Hjælp. Det er den Form, som Godgørenheden har, og den maa vi benytte nu, der er ikke nogen anden Vej at gaa; men at man skulde være særlig øm over at faa denne Fremgangsmaade opretholdt, det forstaar jeg virkelig ikke. I et Forhold som dette, hvor det drejer sig om en fuldstændig uforskyldt tilskadekomne, der nærer jeg ikke den fjerneste Betænkelse ved at give den paagældende en ligefrem Adgang, en ligefrem Ret til af det offentlige at nyde den Hjælp, han trænger til. — Den anden Indvending er, at det formindsker Arbejdsdriften, de paagældendes Ønske om at ernære sig selv, at de paa den Maade nyde en Understøttelse, ja, jeg ser ikke rettere, end at det er en Indvending, der vil kunne rettes mod al mulig Imødekommen mod de trængende. Det er jo nemlig givet, at enhver Understøttelse, enhver Gave, vi yde, *kom*, urigtig benyttet, faa den Betydning, at vedkommende siger: Jeg behøver ikke at arbejde, thi andre hjælpe mig nok, naar jeg trænger dertil. Ogsaa dette Argument er, forekommer det mig, overmaade lidet vidtrækkende. Saa siges det, at man ved, at det offentlige yder Understøttelse til saadanne tilskadekomne, vil udsætte sig for snarere at forøge Antallet af Ulykker end at formindske det. Det var denne Betragtning, som det

ærede Medlem for Ringkøbing endogsaa satte i Spidsen som en Hovedbetragtning. Jeg har tænkt over, hvori dette egentlig stikker. Jeg har hørt Statistikere udvikle, at man andetsteds, hvor man har faaet en saadan Forsikring eller en saadan Understøttelse gennemført, har gjort den Erfaring, at det har haft den Virkning, at Byrden er vokset ganske væsentlig i Aarenes Løb, og man slutter saa, at det er, fordi Folk af den Grund blive mere ufor-sigtige og paadrage sig større Ulykker og Skader. Jeg har ikke været og er fremdeles ikke i Stand til at tro paa, at Folk virkelig af Hensyn til, at de have Adgang til at faa en Understøttelse efter Invaliditet, skulde enten paadrage sig Skade eller vise sig mindre paapassende for at undgaa den. Grunden til det voksede Tal af Ulykker kan jo ligge et ganske andet Sted. Forklaringen kan være den meget naturlige, at naar først en Lov, der bestemmer Erstatning for Ulykker, Forsikring eller Understøttelse, er udkommen, ligger det i Sagens Natur, at en Mængde Ulykkestilfælde af mindre Betydning komme frem, som tidligere aldrig nogen havde talt om eller lagt nogen Vægt paa. Det er noget, der altid vil blive Tilfældet, og for at undgaa dette, er der kun en Vej at gaa, nemlig at man, som det er sket i den nu gennemførte Lov, bestemmer, at de første 13 Uger overhovedet ikke blive Genstand for Understøttelse. Saaledes har man i det væsentlige undgaaet dette; jeg nægter ikke, at der endda kan komme Tilfælde frem, som man ellers ikke vilde have truffet paa. Naar dette skal være Hovedindvendingen mod det foreliggende Lovforslag, skulde jeg heller ikke have noget imod at indføre en lignende Bestemmelse i dette Lovforslag, naar det ikke var saa, at man i dette Tilfælde kunde komme til den Absurditet, at i Løbet af de første 13 Uger vilde den tilskadekomne i Virkeligheden være kommen under Fattigvæsenet, og først efter 13 Ugers Forløb atter befris fra Fattigvæsenet; men det kan jo tages under nærmere Overvejelse, om der i den Retning kunde ske Lempelser. Det ærede Medlem for Ringkøbing kom som et Middel til overhovedet at imødegaa de Indvendinger, han selv havde fremsat, til at fremsætte en gammel Tanke, nemlig at der skulde bestemmes faste Understøttelser; selv om det var et nok saa lille Beløb, skulde det være fast for at undgaa, at de paagældendes Arbejdsdrift svækkes. Ja, det er jo en Tanke, som har været gennemdrøftet her adskillige Gange og navnlig